

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

39. Panoplia ægroti, patientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Æternitatis Prodromi Caput II.

Tab. c. 3. d. ratio probaret te. Hoc autem pro certo habet omnis, qui te co-
lit (ô Deus) quod vita ejus si in probatione fuerit, coronabi-
tur: si autem in tribulatione fuerit, liberabitur: & si in corre-
ptione fuerit, ad misericordiam tuam venire licebit. Non enim
delectaris in perditionibus nostris: quia post tempestatem tran-
quillum facis, & post lacrymationem & fletum, exultationem
infundis. Sit nomen tuum Deus Israël benedictum in sæcula.

Luc. cap. 6. Ergo, Beati qui nunc fletis, quia ridebitis. Vasa figuli pro-
bat fornax, & homines justos tentatio tribulationis. Agrotus
igitur ad omnem patientiam compositus dicat: *Irām*
Domini portabo, quoniam peccavi ei: donec causam meam ju-
dicet, & faciat judicium meum, & educet me in lucem, videbo
justitiam ejus. Quod si divina ira tam gravis est quæ pur-
gat, quam erit gravis quæ damnat? Hanc nulla, illam vel
mediocris flectit patientia. Quapropter, mi ægrote, ad
omnigenam te patientiam componere: Patientia tibi an-
te omnia summè necessaria est. * Cibus tibi fortasse
non sapit? Patientia: commune hoc ægrotis est, & ple-
rumque primum, eduliorum gustum non habere. Som-
nus tibi brevis & interruptus? Patientia, ægroti vix un-
quam tam bene dormiunt ac sani. Dolores te urunt?
Patientia: hoc morbi proprium, hoc ægrotare est! For-
tasse negligentius tibi ministratur? Patientia: ægroti in
omnibus latifacere, difficillimum. Fortasse desunt qui
recrere & solentur? Patientia: Christus Dominus con-
solator est optimus. At multa desunt, quæ necessaria vi-
dentur? Patientia: desint omnia, unica modo adfit Pa-
tientia, & salva erunt omnia. Ad Carolum V. Impera-
torem articulari morbo laborantem Elektor Brande-
burgicus Joachimus revisit, monuitque medicorum
operā utendum. Cui Carolus: *Optimum hic remedium,*
inquit, *est patientia.* Ita profusus: *Ægroti Panoplia est Pa-*
tientia, hac ille se armet, & nec morbum, nec dolores,
nec mortem nimium formidabit. Cum his ille hostibus
fortiter congregietur, & certo vincet: Nam Patientia
vincit omnia.

* Sit illud
fortasse mi-
nus elegans,
certè pri-
mus Anton,
Cæsararai
dicitur esse:
Non erit
clamor in
valetudi-
natio, si
patientia
fuerit in
infirmo, &
charitas in
infirmario.

Patientia
armatus
nec mor-
tem nec
dolores
timet.

§. 40. Tandem migrandum est, hospites sumus.

Vita nostra hospitium est. Ita nostra hospitio similis. Nos in domo aliena &
precaria vestramur, vix in eam admitti dimittitur,
& cum abeunte abit recordatio, tanquam memoria hospi-
tius unius diei preterierit. Non credis? redi post dies pau-
culos, & narra te ibi pridie hospitatum, negabit diversor,
te tot supervenientibus ullius meminisse: sic fluctus
fluctum elidit, nubes nubem. Luculentissimè Augusti-
nus: *Omnes, inquit, peregrini sumus. Ipse est Christianus, qui*
& in domo sua, & in patria sua peregrinum se esse cognoscit.
Patria nostra sursum est, ibi hospites non erimus. Nam unus-
quisque hic & in domo sua, hospes est. Si non est hospes, non
inde transeat. Si transeat, hospes est. Non se fallat, hospes
est: velit, nolit, hospes est. Sed dimittit illam domum filius suus,
hospes hospitibus. Quare? Et in stabulo si esses, non alio veniente
discederes? Hoc facis & in domo tua. Cessat tibi locum pater
tuum, cessaturus es locum filius tuus. Nec mansurus manes, nec man-
surus relinques. Si omnes transferimus, & illo venerimus, unde
potest, operemur: ut cum transferimus, & illo venerimus, unde
non transeamus, opera nostra bona ibi inveniamus. Quando
igitur hospites sumus, migrare non reculemus. Non est
læcius iter peregrino quam in patriam.

§. 41. Tertius vite terminus.

Numerus mensium ejus, apud te est. Constituisi terminos
ejus, qui preteriri non poterunt. Quidquid agas, ô ho-
mo, quidquid moliaris, vite tue dies jam annumerati
sunt tibi. Orbis medicos ad te convoca; Podalyrios,
Machaonas, Esculapios, Hippocrates & Galenos om-
nes reviviscere jube, non hi omnes vel horulam annis
tuis apponent, ultra quam velit Deus, * Pharmacopolia
exhaustas, aurum & uniones glutias, ut vitam extendas,
tamen terminos qui preteriri non poterunt, non pro-
movebis. Cautus sis, quantum velis, vite pericula om-

nia declines, morborum principis obstes, numerum
mensium tuorum non augebis. Optes, voveas, roges,
nihil agis; vite tue termini jam constituti sunt, nec un-
quam (quidquid resistas) preteriri poterunt. Arenam
maris tu quidem innumerabilem credis, sed & hanc
numeratam habet is, qui vite tue annos, menses, dies,
horas, momenta habuit numerata jam ab æterno. Quid
quid vel ars tua, vel industria tibi promittant, spatium
vivendi nec unico momento tibi reddent auctius. Ci-
borum tibi præstantissimorum copia sit & selectus; vini
florem bibas; nunquam labores nisi ad sanitatem; tan-
tum somni capias quantum & lex archiatrorum, & ra-
tio valetudinis possit; ad numerum & calceas & algeas,
nihilominus mortalis eris, & ubi vite tue metam (quam
Deus ab æterno prævidit) contigeris, age vale dic rebus
humanis, & ad rationem reddendam te para; tribunal
te vocat. Nullam hinc moram, nullas inducias, nullam
comperendinationem quære. Eundum est; ne tergiver-
sare: ratio reddenda est; ne excusa: mora omnis præcisa
est; ne dilationem postula. Numerus mensium cujusvis
hominis apud te est, ô Deus: constituisi terminos ejus
qui preteriri non possunt, non possunt, non possunt.
Neque Senecam hoc latuit; *Nemo, inquit, nimis cito mo-*
ritur, qui victurus diutius quam vixit, non fuit. Tullius suum,
metasque dati pervenit ad ævi.

Fixus est cuique terminus: manebit semper ubi positus
est: nec illam ulterius diligentia aut gratia promovebit.
Lecticam tuam centum medici, sexcenti amici, mille
cognati sepiant, eorum tamen nemo juvare te potest,
unus & solus Deus potest. Actum est de re, ô homo,
actum est, & quidem actum est in æternum, si tunc ho-
stem habes Deum. Æternum periisti, si hoc mortis
momento à Deo recessisti, aut, si prius recesseris, ad
Deum non accessisti, receptus in gratiam. Ultimum vi-
tæ tue momentum sententiam de te pronuntiat. Qualis
moreris, & cadis, talis resurges, talis vives in omnem
æternitatem. Ah! sapere incipe, & Deo vivere. Quidquid
agis, memento æternitatis.

§. 42. Prima ægroti Objectiuncula.

Facile me ipsum solati potui cum lanus & valens fui:
facile provocabam mala absentia: ecce dolor, quem
tolerabilem esse dicebam: ecce mors, contra quam
multa animosè locutus sum:
Nunc animis opus Ænea, nunc pectore firmo.
Nimirum aliud fenti cum steti, aliud nunc sentio cum
jaceo, in lectum dejectus. Extra arenam hostem lacesse-
re facile est; in hanc inferre animum illum quem extra
hanc conceperis, difficile. Mortem passim contemni-
mus, sed cum extra mortiferi teli jaculum nos esse credi-
mus, At verò cum homo se in eodem cum morte circo
conclusum vider, hostem quem speraverat, timere inci-
pit. Atque adeo aliud est, luctam meditari, aliud luctari:
illud etiam timidi norunt, hoc non nisi fortium est.

Quid ais, mi ægrote, quid contra te ipsum quereris?
quid pristinam eamque bonam mentem mutas? Quasi
verò pugilis sit, cum in umbrâ est, sapere, & animos al-
tos gerere; cum luctæ suæ pulverem ingreditur, desipere
& animo collabi. Bonus gladiator etiam in arenâ con-
silium capit, etsi prius inops consilii. Quia, mi homo, &
aude: vicisti, si velis vincere; si possis non desperare. Edi-
torem & Munerariam tuam Christum aspice te aspi-
cientem. Certaminis tui non spectator tantum est, sed
& adjutor: & omnia arma quibus ipse usus, quasi manu
tibi porrigit. At tibi illa forsitan, uti Sathil Davidi, habilia
non sunt? flagra, spinas, crucem recusas? Scutum cape
PATIENTIAM: hoc tectus eris & tutus. Cetera bono
Deo committe. Nosti illud Abrahami ad filium: *DEVS*
PROVIDEBIT.

Ats vel in
dustria
spatium
vivendi
non potest
reddere
auctius,
Nulla in-
ducia
quærenda.
Ultimum
vitæ mo-
mentum
sententiam
pronuntiat.

Objectiuncula